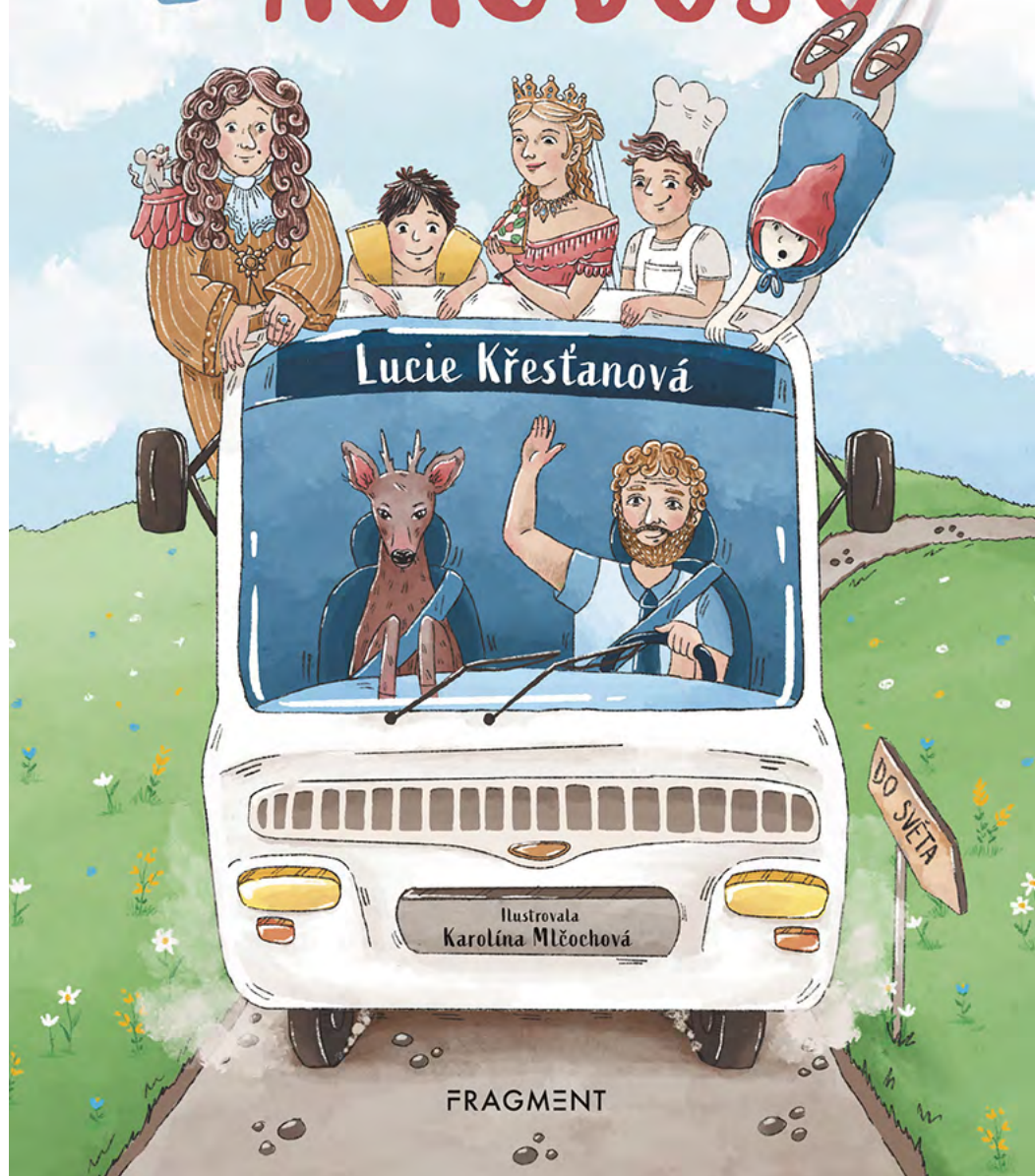

PAC A PUSU Z AUTOBUSU

FRAGMENT

PAC A PUSU Z AUTOBUSU

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Křesťanová
PAC A PUSU Z AUTOBUSU – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PAC A PUSU Z AUTOBUSU

Lucie Křesťanová

Ilustrovala Karolína Mlčochová

FRAGMENT

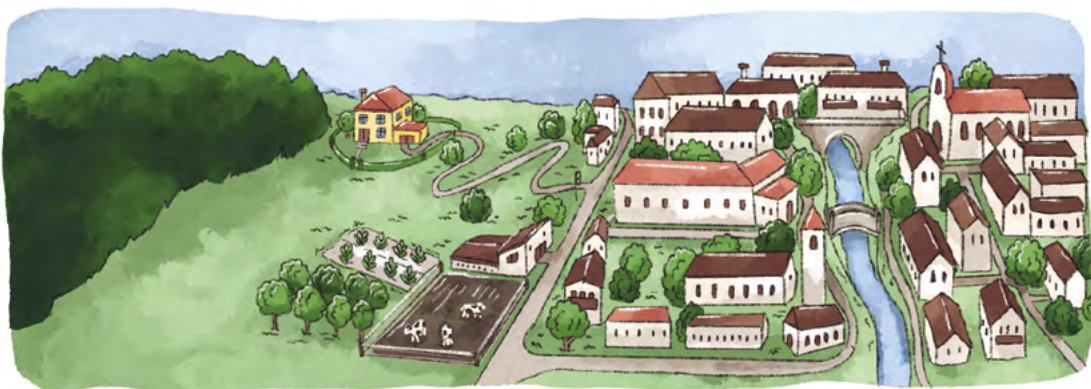
Text © Lucie Křesťanová, 2021
Illustrations © Karolína Mlčochová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5332-5
ISBN e-knihy 978-80-253-5349-3 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5350-9 (1. zveřejnění, 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5351-6 (1. zveřejnění, 2021)

ÚVOD

V zemi, kde šplouchá spousta veselých potoků a řek, se rozprostírá vesnička Šlapanice. Rozprostírá se podobně jako ubrus na stole – do šířky i do dálky. Než dojdete z jednoho konce obce na druhý, to se našlapete. Proto se jí také říká Šlapanice.

Kolem Šlapanic se táhne les Bloudivec a na samém jeho okraji stojí žlutý baráček s červenou střechou a zeleným plotem. V něm bydlí kluk Dominik se psem Pupíkem, maminkou a tatínkem. Proč se lesu říká Bloudivec, to asi uhádnete sami. Je tak hustý a spleťitý, že v něm kdekdo zabloudí.

Třeba právě Dominik! Tomu už se taková nehoda stala mnohokrát. Nebýt Pupíka, netrefil by domů. Ale Pupík má vynikající čich, a i kdybyste mu zavázali oči šátkem, našel by v pohodě cestu zpátky a nedalo by mu to vůbec žádnou práci.

Pupík se od Dominika nehne. Spí u jeho postele, a někdy si dokonce vleze i k němu pod peřinu. Každý večer mu dává pac a pusu na dobrou noc. Položí si na něj tlapku, přitiskne svůj čenich na jeho a olízne ho. Je to vlhké, horké a příjemné. Mezi člověkem a psem je vždycky víc slintání a mlaskání než mezi lidmi. Mamince se to moc nelíbí, ale vždy nad tím přimhouří obě oči, protože ví, že Pupík je Dominikův nejlepší kamarád a ochránce celé rodiny.

Tatínek pracuje jako řidič výletního autobusu, s nímž jezdí do dalekých zemí. V létě vozí turisty k moři, nebo s nimi drandí z jedné země do druhé, protože se rozhodli za co nejkratší dobu poznat co nejvíce památek. V zimě zůstává většinou doma, jen občas zaveze několik sportovců přes devatero hor a devatero řek do ještě vyšších hor a nechá je tam. Když prosvíští na lyžích nebo na snowboardech všemi stráněmi a prošmejdí sem tam všechny kopce a údolí, co se v těch cizokrajných horách nacházejí, sbalí si svoje saky paky a vaky, nahnou se znovu k tatínkovi do autobusu a on je odveze zpět domů.

Tatínek bývá na cestách často mnoho dní i nocí, a tak je potřeba, aby za něj někdo doma hlídal maminku, Dominika,

dům a zahradu. A to umí Pupík báječně, na to má od přírody talent i postavu. Je to mrštný hafan s lesklou zrzavou srstí a tmavě hnědým pruhem na hřbetě. Jako by mu tam mezi srstí vedla silnice v protisměru. Pupík je tak velký, že když si vleze k Dominikovi do postele, zabírá celou její půlku.

Kromě pusu od Pupíka dostává Dominik každý večer pusu také od maminky a tatínka. Maminka mu ji vtiskne před spaním, když už je v pyžamu v posteli, a tatínek ji nejčastěji posílá po telefonu. Taková pusa zdálky se také počítá.

Tatínek volá Dominikovi z cest každý večer. Nikdy nezapomene. A také mu po telefonu řekne pohádku.

Pokaždé jinou, podle toho, kterou zemí zrovna vede trasa zájezdu. Zastaví-li v Německu, vypráví německou, z Francie pošle francouzskou, a je-li na odpočívadle v horké Kalábrii, Toskánsku nebo Kampánii, rozpálí telefonní linku pěkně po italsku. Italské pohádky, ty má Dominik moc rád, ale vlastně miluje úplně všechny, co kdy kdo na světě vymyslel.

Dominik si všechny ty krajiny a lidi, co v nich žijí, představuje, a má pocit, jako by jimi cestoval i on sám. Jako by slyšel, jakým jazykem se tam mluví, viděl, co si lidé oblékají, co mají na talíři k jídlu a jak žijí. V pokoji na zdi má pověšenou velkou barevnou mapu světa a často prstem stopuje místa, kudy se právě šine tatínkův autobus. Až bude větší, táta ho vezme s sebou, alespoň mu to slíbil. A co táta řekne, to dodrží!

1. KAPITOLA

Jednou večer Dominik po tatínkově pohádce jako obvykle spokojeně usnul a Pupík mu v posteli dělal společnost. O půlnoci se probudil a chtěl Pupíka pohladit, ten ale vedle něj neležel. Ani u postele nebyl. Dominik chvíli přemýšlel, zda nemá vylézt a jít Pupíka hledat. Ale noc byla černá, měsíc nesvítíl a jemu se nechtělo do tmy. Dával si pozor, aby přes pelest nevystrčil nohu ani ruku. Co kdyby pod ní nebyla jen dřevěná podlaha, ale třeba tam číhal nějaký drak, bubák nebo něco takového nepříjemného? Dominik má bohatou fantazii, víte? A tak si často představuje, že jakmile se setmí, podlaha přestane být podlahou a promění se v řeku, která jeho postel unáší někam do neznáma. Raději tedy zůstal ležet. Tolik se soustředil na to, aby mu žádná končetina nebo kus prstu ani o píd' nevykukovaly, že na Pupíka zapomněl a zase usnul. Probudil se až ráno.

Sluníčko svítilo a sotva si promnul oči, uviděl Pupíka. Hověl si v proutěném křesle v rohu pokoje, stočený do klubička jako přerostlé kotě. Dominik se s ním hned běžel

pomazlit. Pupík mlátil ocasem ze strany na stranu, takže ho dokonale promrskal a probudil.

„Kde ses v noci toulal, Pupíku?“ zeptal se ho trochu vyčítavě Dominik. „Nemohl jsem tě najít a zachvátila mě z toho smutnota a prázdnota.“

Dominik takhle vznešeně většinou nemluví, ale právě včera večer mu tatínek vyprávěl pohádku o jednom francouzském králi a jeho smradlavém paláci. Tak si musel tu šlechtickou mluvu hned vyzkoušet.

Co to povídáte? Že taky chcete slyšet pohádku o francouzském králi a jeho smradlavém paláci? No, může být. Tak se tedy pěkně uveleďte – a já vám ji povím.

